

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EEN SOUVENIR UIT LIEDEKERKE

toneelspel in drie bedrijven

door

Omar Robinon

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2007
Nr.975

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN SOUVENIR UIT LIEDEKERKE* op te voeren moet de naam van auteur *OMAR ROBINON* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1986 Toneelfonds J. Janssens/Omar Robinon
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

Mong, metser - 50 jaar

Gusta, zijn vrouw

Lisette, hun dochter - 21 jaar

Leander, een oude oom - 72 jaar

Michel, verloofde van Lisette

1974 : De handeling verloopt te Huissegem; aan de grens tussen Denderleeuw in Oost-Vlaanderen en Liedekerke in Brabant.

DEKOR

De woonkamer in een nieuwbouw. Muren zijn nog witgekalkt. De muur achter-fond heeft een groot raam, met uitzicht op een tuin en rechts een deur. Het is bemeubeld met de sjofele meubeltjes van de oude woning en dit geeft een wat pijnlijke indruk. In het midden naar de achtergrond toe een ronde eetkamer met stoelen. Links achter een TV op een rol-tafel. Tegen de linkerwand een kast waarop een grammofoon. Rechts op de voorgrond: een verschoten canapé met een nieuwe draaizetel in een felle kleur zodat hij goed afsteekt tegen de overige - ouderwetse - meubilering.

Het is omstreeks half negen. Mong, in werkbroek en pull, staat lusteloos uit het raam te kijken. Lisette, lange haren, mini jurk, zit in de draaistoel, bladert door een magazine en voelt zich blijkbaar niet op haar gemak. Ze gooit het blad neer, heeft een neiging tot onwel worden, komt het te boven. Lisette staat op, gaat naar de grammofoon, zet een suksesplaat op, draait met een onbeheerst gebaar het volume te hard, blijft staan met de handen steunend op de kast.

GUSTA : (Heeft iets gejaagd en zenuwachtigs, snel binnengekomen)

Allee, wat is dat nu, van 's morgens vroeg al dat lawaai. Ik hoorde het tot op straat en hiernevens slapen de kinderen nog. Zet dat een beetje stiller.

LISETTE : (Zet bruusk de plaat af) Daar zie.

GUSTA : Wel ?

LISETTE : (humeurig) 't Is nu toch stil genoeg.

GUSTA : Ik heb niet gezegd van die plaat af te zetten. Wat is dat hier de laatste tijd, ge zijt niet meer kontent te stellen. (hoofd- beweging naar Mong) Gij niet meer als die daar zie.

MONG : (Zonder om te kijken, bits) Is het tegen mij, ja ? (stilte)

GUSTA : (tot Lisette) Wel, wat is 't nu, wat zijt ge van zin ?

LISETTE : Telefoneren. (blik op hangklok) Om negen uur. Als de perso- neelchef daar is.

MONG : (Zich omdraaiend, geprikkeld) Gaat gij niet naar uw werk ? (Gaat naar tafel, trekt asbak naar zich toe, schuift korzel een stoel achteruit en gaat zitten.)

GUSTA : Ze heeft het toch al enige dagen in haar buik. Ge weet hier van niks gij. 't Moet eerst onder u branden, eer gij u iets aan- trekt.

MONG : (Sigaret rollend) Ha, 't zit in haar buik. Vaneigen zit het daar, wààr anders ?

LISETTE : Ja hé, Mong, 't zit in mijn buik. 't Zou spijtig zijn dat het er nièt zat.

GUSTA : Lisette, is dat nu praat voor een meisje van nog geen eenen- twintig ? En wanneer gaat ge eens ophouden met ons Mong en Gusta te noemen ? Ik weet de tijd niet meer dat ge nog eens vader en moeder tegen ons gezegd hebt.

LISETTE : Als ik klein was, dan lachte ge er om als ik Mong en Gusta zei. En nu ik het gewoon ben, mag het ineens niet meer. Ge kunt hier nog moeilijk iets van pas doen.

MONG : Ha nee, gij niet meer als ik.

GUSTA : Wat kunt gij niet van pas doen ?

MONG : (bitter) Da'k geen werk heb. (overeind, tilt stoel op, smakt hem neer) Dat ik hier al tien weken thuis zit. (Weet met zichzelf geen blijf, gaat met grote passen naar het raam toe, blijft er staan) Ge weet op de duur niet meer waar ge moet staan of zitten. Ge zoudt in een mollenhol kruipen, dat er u geen mens noch hoort of ziet. Miljaarmiljaar ! Wat moet ik beginnen, allee ?

GUSTA : Pas uw hof op ! 't Is schoon om zien zoals hij daar ligt met al dat onkruid. Daarbij hadt ge naar mij geluisterd, g'hadt nog geen dag zonder werk gezeten.

MONG : (verachtelijk) Hoort dat.

LISETTE : (staat op) Weer 't zelfde liedje. Waar daarover. (Doet grammofoon aan, met volume merkkelijk zachter nu; blijft aan de kast staan, haar aandacht op de grammofoon.)

MONG : (Draait zich na een stug zwijgen met een ruk om) Hoe, nog geen dag zonder werk ? Hoeveel metsers zitten er niet thuis ? En wat doet ge met de crisis in de bouw ? En dat de patron, waar ik al twaalf jaar bij werk, failliet is ? Al drieëntwintig entrepreneurs zijn er in 't Brusselse failliet gegaan.

GUSTA : Hadt ge mijn gedacht gedaan, ge waart allang zèlf aannemer en uw eigen meester.

MONG : En ook al failliet.

GUSTA : Ge zijt zot.

MONG : Ook al failliet, zeg ik, met die crisis. Hoe zoudt gij als klein entrepreneurken meer uw kop boven water kunnen houden als de grote ?

GUSTA : Béter als de grote. Want hoe gaat het daar in Brussel, 'k heb het horen vertellen van een aannemer die onlangs failliet ging. Waar zàt hij, als ge 't hoort ? In die sjieke 'affaires' aan de Port' Namur. Ik kan 't geloven dat ge op diè manier failliet gaat... En gij, zo'n stielman, de beste metser van uren in 't ronde, ze zeggen 't allemaal. Is er één architect die zo goed plannen verstaat als gij ? Is er één aannemer die zoveel ver-

- stand heeft van huizen zetten als gij ? Allee, zoals ge hier op uw eigen hand onze bungalow gezet hebt, dat daar eens een andere aan begint.
- MONG : (even gevleid) 't Is allemaal dàt niet.
- GUSTA : Neen ? Wat is het dan ?
- MONG : (Heeft het door waar Gusta op aanstuurt, ineens weer opgewonden.) Ik moest al entrepreneur zijn omdat gij hier de grote madam zoudt kunnen uithangen.
- GUSTA : Nee, om hier heel uw leven te werken en te wroeten en geen verstand te hebben om vooruit te komen in de wereld, zoals gij.
- MONG : Goed, entrepreneur. En de sociale wetten waar ge niet kunt van genieten, als ge op uw eigen werkt ? En de fiskus die als een bloedzuiger in uw nek zit ? De belastingen waar ge moet voor werken ? De ambras met 't werkvolk en al die papieren die ge moet invullen om in regel te zijn ?
- GUSTA : Dat kan ons Lisette. Ze heeft er voor naar school geweest.
- LISETTE : Met alleen middelbaar, zoals ik ? Als ge peinst dat ge daarmee tegen de fiskus op kunt.
- MONG : 'k Was veel kontenter in ons oud huis als in die villa hier.
- LISETTE : (De plaat slaat af) Haha, villa ? Dan hebt ge ze van binnen nog niet goed gezien zeker ?
- MONG : Wàt van binnen ?
- LISETTE : Met die armtierige meubelkens. Allee, beziet dat hier. (Blikt gemelijk de kamer rond) Waar ziet ge dat nog staan, zulke scharminkels van meubels. Al de antiek uit die krot van vroeger die ge hier binnengebracht hebt. (Zet nieuwe plaat op)
- GUSTA : (Met een zucht) Daarin heeft ze gelijk, we zouden ons wat meer moeten kunnen permitteren. Ge zoudt affront hebben dat hier een mens binnenkomt. (na een zwijgen) Niet, ik versta dat, als ge niet verder kunt, hebt ge u daar bij neer te leggen. Maar als ge de middelen hebt en de weg open ligt om als aannemer te beginnen, dan versta ik dat op geen kanten als ge dat niet doet.
- MONG : Miljaarmiljaar ! Hoort dàt ! (stilte)
- GUSTA : (Wijst in de rondte, de burens bedoelend) Bezie de nieuwe huizen hier in 't ronde, wat hebben ze ? Sjieke meubels, een Amerikaanse keuken, heel 't huis door tapis-plain, een nieuwe auto. Als z'er geen twee hebben, twéé garages en twéé auto's.Of

nog straffer, zoals bij Bourgeois hier wat verder, de man, de vrouw, de zoon, elk zijn eigen auto.

MONG : (uitdagend) En gij hebt geen chauffage, hé ? Gij hebt geen auto, hé?

GUSTA : Een auto ? Een okkazie van over tien jaar. Ik moet er standvastig mee naar de garage. De één of andere keer valt hij op straat uiteen, zoals hij rammelt. 'Gusta van de Boreau's is daar' zeggen ze, als ze mij horen afkomen.

MONG : Gij hebt toch uw villa waar ge altijd van gedroomd hebt.

GUSTA : We zouden in die krot van u moeten blijven zitten hebben zeker. Ze stond op 't invallen. De één of andere dag laagt g'eronder begraven. (Leander staat in deuropening.)

LEANDER : (Sjofel gekleed met afgedragen jas aan, broekveren nog om zijn enkels, sjaal slordig om de hals geknoopt, pet schuin op het hoofd.) Allee, allee is 't hier weeral la guerre.

(Lisette zet de plaat af, er valt een stilte. Leander neemt een stoel.)

GUSTA : Dat gij u nooit eens in de zetel zet ?

LEANDER : Ik heb geen gat om in een zetel te zitten.

GUSTA : Allee, hij is nog eens bezig.

LEANDER : Een oude trimard uit de bieten in Frankrijk en een kareelbakker in een zetel ? Ik zie mij daar al zitten. (Gaat op stoel zitten.)

LISETTE : Maar niet de eerste de beste kareelbakker. In de tijd de primus van heel de environ, heb ik al meer dan eens horen zeggen. Een die geld geschept heeft met de steenovens. Ze weten het allemaal dat 'Leander uit 't rusthuis' er dik in zit.

GUSTA : Hoe dikwijls ik hem al niet gezegd heb om bij ons te komen inwonen, in plaats van in dat rusthuis te blijven zitten. Dan had hij tenminste een thuis. En dan : we doen hier speciaal een kamer voor hem bijbouwen en meneer laat nog zijn hielen zien.

LEANDER : Komen ? Op konditie dat ik hier mijn fortuin laat, hé ?

GUSTA : Wie heeft er daar van gesproken, van uw fortuin ?

LEANDER : Ge zoudt het mij rap laten verstaan hebben, had ik hier een voet binnengezet.

MONG : Ze moet niet anders hebben als poen, de die. Ze moest met een baron getrouwd zijn.

LISETTE : Ja, maar dan met geen baron zeep. Ik zou er ook beter bij gevaren zijn...

LEANDER : Dat ik 't niet wist, dat het om uw geld te doen is, als ge ergens gaat inwonen. 't Is overal hetzelfde. Allee, er zijn er daar in 't rusthuis: bij hun zoon of dochter gaan en in 't begin al wat de hemel geven kon. Maar wat moesten ze doen: hun pensioentje tot de laatste frank afgeven. En dan zaten ze nog op de teen en werden ze aanzien als 't vijfde wiel aan de wagen. Waren ze kontent ja, dat ze in 't rusthuis binnengeraakten en weer hun eigen meester. Al wat ge wilt, maar dat lappen ze mij niet. Ik ben daar goed, ik kan mij niet verbeteren.

GUSTA : Ge zoudt hier nogal wat beter gesoigneerd worden als in dat rusthuis. Allee, zie hem daar zitten: compleet een landloper zoals hij aangestoten is. En dat hij hem eens proper vest en een ander broek aantrekt. Ge zoudt affront hebben dat hem een mens ziet.

MONG : Hoort ge dat, dat zijn de wijven van tegenwoordig: niet weten waar dat hun kop staat van hoogmoed en affront hebben in een werkman.

LEANDER : (Vat het luchtig op) Als ge naar de vrouwen moet luisteren zijt ge ver.

MONG : (Uitdagerd tot Gusta, kin naar Leander) Hij heeft tenminste verstand, (duim en wijsvinger opeen wrijvend) diè zit ermee. Maar dat heeft hij nooit gedaan: kastelen gezet zonder geld.

LEANDER : (tot Mong) Is 't niet goed dat ge in een schoon villa zit ?

MONG : Een schoon villa ? Eén met de zwarte man op 't dak, ja. Eén die kraakt van d'hypoteek. En maar afdokken voor dat verdomde kot. Al wat we op een maand bijeen kunnen krijgen, gaat naar de afbetalingen. En wie kan dat blijven opbrengen, nu ik zonder werk zit ? En daar zie, (kin naar vrouwen) dat zit hier in iets van over de drie miljoen met de grond erbij en ze zijn nóg niet kontent, die twee. Nu zouden ze nog ander meubels, overal tapis-plain en een nieuwe auto willen.

GUSTA : Dat onze living, waar dat iedereen binnenkomt, een beetje ingericht was, ik zou al kontent zijn...(met patetische stem) Ik heb nog geen stofzuiger, allee. En dan spreek ik nog niet van een diepvriezer en een automatiek wasmachien, wat ze hier allemaal hebben.

- MONG : (geïrriteerd) Miljaardemil....(stapt ineens naar de deur)
- GUSTA : Als ge dààr over begint, trekt hij er vanonder, zie.
- MONG : (Draait zich aan deur om, verbeten) Jà, hij is er vanonder.
Naar de vaart. Zien of er geen schip afkomt. Om mij te verhu-
ren om 't dek te schuren, dan heb ik tenminste werk. (Slaat de
deur achter zich dicht, rukt ze ineens weer open, hoofd om de
deur) Of om mij in de vaart te gaan verdrinken. Dan ben ik
direkt uit de miserie waar ge mij ingebracht hebt. (Hoofd weg,
deur met klap dicht. Stilte.)
- LEANDER : Wat is dat met Mong ?
- GUSTA : (negerend gebaar) Pfff !
- LEANDER : Wat zei hij, van hem te gaan verdrinken ?
- GUSTA : Wie dat zegt, doet het niet. Hij toch niet. Daarvoor leeft hij
te gaarne.
- LEANDER : Hij zit algelijk met iets bezig.
- GUSTA : Dat thuiszitten dat op zijn zenuwen werkt, 't is anders niks.
Daarbij, ik zei het hem: waarom past hij zijn hof niet op, 't is
een schande zoals hij daar ligt. Dat gij het u niet aantrokt
en alles niet een beetje op orde bracht, 't zou er hier lief
uitzien. (stilte)
- LEANDER : (tot Lisette) En gij ? Zijt gij niet gaan werken ?
- GUSTA : Ze is niet goed.
- LEANDER : Hoe, niet goed ?
- GUSTA : In haar buik zeker.
- LISETTE : Ja, draaiingen krijgen en precies altijd van mijn zelve
willen gaan.
- LEANDER : Van uw zelve gaan, goddomme ? (Kijkt haar onderzoekend aan)
Dat is ook de eerste keer dat ik dat van u hoor. (Leander en
Gusta wisselen een veelbetekenende blik. Stilte)
- LISETTE : Ik weet niet wat het eigenlijk is. (handen op haar buik)
Er zit gelijk een zwaarte in mijn onderbuik. En ik ben wat rap
moe.
- GUSTA : (er niet gerust in) En dat bleek zien en geen goesting hebben
om te eten, wat is dat ?
- LISETTE : Weet ik het zelf, allee. Wat vertelt gij nu.
- LEANDER : Met zo'n schoon positie in 't ministerie zouden ze mij geld
moeten toegeven om te willen thuisblijven.
- LISETTE : 't Zal niks zijn zeker. Morgen ga ik weer werken.

LEANDER : Wat doet gij daar eigenlijk in Brussel ?

LISETTE : Kantoorbediende, zeggen ze daartegen, papaken.

GUSTA : Dat hoort ge ook niet veel : tegen uw vader zijn naam zeggen en tegen uw nonkel 'papa'.

LISETTE : Is dat te verwonderen ? Als kind was ik meer bij nonkel Leander als hier. 'k Ben daar opgekweekt, allee.

LEANDER : (gevlaid, tot Lisette) Wat gij in Brussel doet, is u een beetje gaan uitrusten zeker ? Alle dagen naar de kermis gaan met schoon verf aan uw toetje en een uur tegen de wind in riekend naar reukwater en pommade. In mijn tijd waren de meisjes van uw ouderdom al scheef en krom gewerkt op 't land of in 't fabriek. Ze wisten niet eens waar Brussel lag.

GUSTA : Ze weten het nu maar al te goed liggen.

LISETTE : Hoè ? Ze weten 't maar al te goed liggen ?

GUSTA : Welja, Lisette, dat is iets wat ik niet versta: een heel week naar Brussel gaan werken en met 't weekend er weer naartoe trekken om u te gaan amuseren.

LISETTE : Ik ga toch niet alleen.

GUSTA : Ge gaa't toch. En Brussel is hièr niet, dat weet ge ook.

LISETTE : We zijn met ons vieren: een meisje van Liedekerke, één van Ninove en één van Aalst. Allee, die ook in Brussel werken.

LEANDER : 't Is bekan een internationaal gezelschap, gelijk ze dat van tijd zeggen.

GUSTA : Ge kunt u hier ook amuseren. In 't Keizershof of in de Rima-
vera op de steenweg.

LISETTE : Daar is 't voor tieners.

GUSTA : (scherp) En voor wie is 't in Brussel ?

LISETTE : Amaai hé Gusta, begin weer niet te zagen. (Pakt magazine en begint er nerveus in te bladeren.)

GUSTA : (tot Leander) Ziet ge dat, als ge tegen die jonge soort iets zegt, is het mis en laten ze hun lip hangen.

LEANDER : Allee ja, wat wilt ge, dat is zo de dag van vandaag en 't zijn allemaal dezelfde. (tot Lisette) Waarom gaat ge niet eens naar Liedekerke, daar is amusement genoeg.

LISETTE : (negerend) Gij altijd met uw Liedekerke.

LEANDER : Liedekerke, ja. Dat is één van de plezantste en één van de beroemdste gemeenten van 't land.

LISETTE : Beroemd ? Nu drijft ge een beetje over, papaken.

LEANDER : Overdrijven ? En dat proces van 'Beschuldigde sta op', over de moord van Liedekerke en de politiek van de Witte en de Zwarte vroeger jaren ? 't Schoonste dat ze vanleven op de TV gegeven hebben. En waar heel 't land naar gezien heeft tot in de Walen toe en ze verstonden er daar dan nog niks van. En hoe ver is Liedekerke niet bekend van binst de laatste oorlog met onze 'Fleur de Liedekerke' die we fabrikeerden: toebak met tachtig per honderd bietenblaren erin verwerkt. En hoeveel varkens en schapen zouden we binst de oorlog voor de smokkel met Brussel niet geslacht hebben en in de kelders in de vele zijwegen en gangen van d'Opperstraat. Een complete doolhof waar de Duitsers vier jaar lang naar ons gezocht hebben, maar ons nooit gevonden.

GUSTA : Hoor hem bezig. Als hij maar kan afgeven over wat ze in de oorlog allemaal uitgestoken hebben, herleeft hij zie.

LEANDER : Ik wil maar zeggen dat 't zo goed is in Liedekerke als in Denderleeuw. (tot Lisette) Kom gij van zaterdag af naar Liedekerke kind, om u te amuseren en ge zult naar Brussel niet meer willen gaan.

LISETTE : (Verbergt ineens gelaat achter haar blad) Au !.... (gooit het blad neer, staat op)

GUSTA : Wel, wat is 't nu ?

(Lisette houdt in gebogen houding de handen op haar buik gedrukt.)

LEANDER : Ja, wat is 't ?

LISETTE : Er ligt daar iets te draaien op mijn maag zeker ?

GUSTA : Op uw maag ? Als gij het maar niet zijt die staat te draaien.

LISETTE : (geprikeld) Precies krampen allee, wat is dat nu. Ik kan er toch ook niet aan doen.

LEANDER : Ze is toch niet gezakt, uw maag ?

LISETTE : (Grijpt het voorwendsel aan) Misschien is het dat. Gezakt, ja.

(Stilte. Lisette schijnt minder moeilijkheden te ondervinden.)

GUSTA : (argwanend, kortaf) Is 't over, ja ?

LISETTE : 't Gaat precies over. (Gaat achterover op canapé liggen.)

LEANDER : (Om hinderlijke spanning te breken.) Als 't maar geen appendicite is.

LISETTE : Ik wenste dat 't waar was.

GUSTA : (grote ogen) Hoe, dat 't waar was ?

LISETTE : Dat het een appendicite was. (Gaat half overeind zitten, voelt zich niet op haar gemak, weet niet goed welke houding aan te nemen, gaat weer achterover liggen.)

GUSTA : Weet ge nu nog wat ge vertelt ? Een appendicite allee, een operatie.

LISETTE : Ge zoudt dan tenminste weten wàt het is. Ge waart dan gerust.

LEANDER : Als ge niet wèl zijt, moet ge verschillende keren achtereen diep uw asem halen en 't gaat over, zegt de dokter van 't rusthuis. Probeer het eens.

LISETTE : Ik peins dat er geen proberen aan is.

GUSTA : Geen proberen aan ? Wie houdt ge voor de zot ? En ge gaat eens direkt vertellen zie WAT DAT MET U IS ?! (Lisette reageert niet, noodgedwongen tot Leander) Doe dan zoveel voor uw kinderen om ze aan een schoon positie te helpen.

LISETTE : (op schampere toon) 't Is ook niet alles met die positie.

GUSTA : Ge moest in 't fabriek blijven werken hebben zeker, waar ge nog de kleren aan uw lijf niet verdiende.

LISETTE : (veelbetekenend) Dat ge 't allemaal wist.

GUSTA : (verrast, na een zwijgen) Ziet ge wel, dat is mijn bedank. Loop het dan allemaal achterna. Spreek dan hoge bollen aan met een lange arm die haar direkt in 't ministerie placeerden.

LISETTE : En die er ook direkt bij waren om de rekening te presenteren.

GUSTA : Rekening ? Welke rekening ?

LISETTE : Een gepéperde !

GUSTA : Aan u ?

LISETTE : Aan mij, ja. (imiteert mimiek van man op leeftijd en tevens zijn stem)'t Eén plezier is 't ander waard hé, Lisetteken. En is het nu zaterdag of de volgende dat we naar Brussel gaan ? Ge moogt het schikken zoals ge wilt.

LEANDER : Wat dat ge zegt, allee ?

LISETTE : Afgeleefde rokkenjagers, begin daarmee. Ze mogen dan nog zoveel geld hebben. Maar dat is nog niks tegen in Brussel met die direktors en onderdirektors. 't Was precies of ik in de hemel toekwam, zoals ze mij in de watte legden.

GUSTA : Hoe, in de watte legden ?

- LISETTE : Een goede verstaander heeft maar een half woord vandoen.
- LEANDER : Ha ja, ik hoor u al komen, Gerard. Maar wat wilt ge, met die mini's en al dat bloot de dag van vandaag. Komplete cinema. En kan dat anders dat een man vantijd met zijn eigen geen weg weet.
- GUSTA : Hewel merci, hoort dat. En dat is zevenenzestig...Ik zeg het nog, help ze dan aan een schoon positie. Dan maken ze er nog niks van en stellen ze 't voor als was het 't grootste malheur dat ze konden tegenkomen. Dat is de bedank die ge tegenwoordig van uw kinderen hebt zie.
- LEANDER : Allee, allee vaneigen dat ze trok heeft op haar werk, zo'n schoon kind. En tegenwoordig toch, 't is al seks dat de klok slaat.
- LISETTE : Ja, vraag het maar aan die twee meisjes op onze bureau die in kommune leven.
- LEANDER : Hoè, goddomme ?
- LISETTE : In kom-mu-ne.
- LEANDER : Wat is dat voor een beest ?
- LISETTE : Mannen en vrouwen die in groep leven. Nu eens met de een en dan met de ander. Zoals het past en het hun invalt.
- LEANDER : Nog een schonere cinema, allee. Wat ge de dag van vandaag allemaal hoort. Ik was in mijn tijd ook niet vervrozen en geen van de traagste. Maar...leven zoals de wilden ? Er is een grens aan en waar gaat dat naartoe ?
- LISETTE : (tot Gusta) Is het dan beter in kommune leven als... ?
(breekt haar zin af)
- GUSTA : Als wat ?
- LISETTE : (Wil wat zeggen, maar haalt de schouders op) Och, niks.
- GUSTA : (Achterdochtig, scherp) Wel, als wat ? Wat wilt ge zeggen ?
(gerucht aan deur)
- LEANDER : Da's Mong zeker.

(Mong komt binnen.)
- GUSTA : (Niet zo gemakkelijk, overschakelend naar Mong, daar ze nog met Lisette begaan is) Wat heb ik gezegd, de verdrongene is al verrezen zie.
- MONG : (korzel) Een sjans dat er geen schip te zien was of ik was mee. Ge zaagt mij hier niet meer.

- GUSTA : 't Kan geen kwaad dat gij er hier zult vanonder trekken. Ge zoudt er u op een ander kunnen van beloven.
- MONG : Gij kunt u wel verbeteren op een ander. (Gaat nors op een stoel zitten.)
- GUSTA : Wàt op een ander ?
- MONG : Zijt gij één avond thuis ? De ene keer is 't om te gaan turnen, dan om te gaan zwemmen. Of wie weet voor...wàt allemaal dat g'er vanonder zijt.
- GUSTA : En dat ik drie dagen in de week bij mijn zuster, bij ons Lena, ga helpen coifferen om nog wat bij te verdienen. En dat ik dan altijd zo moe ben als een hond dat ik op mijn benen niet meer kan staan, dàt vernoemt ge niet, hé ?
- MONG : (veelbetekenend) 't Is dat zwèmmen dat ik vernoem. Ik zou willen weten wat het dààr allemaal is ?
- GUSTA : Wàt zoudt ge willen weten ?
- MONG : Wat was het die keer ?
- GUSTA : (onzeker) Welke keer ?
- MONG : In Brussel.
- GUSTA : (verrast, zwak verweer) Pfff ! In Brussel.
- MONG : Maar ik weet wel wat het is: ik ben maar een werkman, hé ? En hij is een schone meneer met stadsmanierkens van chérie van hier en chouchou van daar. Dàt moet ge hebben, hé ?
- GUSTA : (Moet zich even hervatten, overlegt hoe zich te verdedigen)
Ziet ge wel, als ik het niet gepeinsd heb dat het dàt is wat in zijn neus steekt. 't Is niet voor onze nieuwe bungalow alleen. (tot Leander) Allee, ik wandel daar overtijd in de Nieuwstraat in Brussel en ik loop op onze zwemleraar. Bots op. 'Excuseer, madame,' zegt hij. En ik: ' 't Is niks, meneer,'...als we alle twee zien met wie we te doen hebben. 'Gusta,' zegt hij, 'voor één keer dat wij malkander in Brussel tegenkomen, kunnen we dat zo niet laten.' Ik vond dat ook en we zijn een aperitiefje gaan drinken. Een slimme hier van Denderleeuw moet het gezien hebben en is dat in zijn oor komen blazen. En dàt zie, zo'n bagatel, ligt op meneer zijn lever.
- LEANDER : Ge moest content zijn, Mong. 't Is een teken dat ze nog trok heeft. (tegen Gusta) En gij content dat hij nog jaloers is van u.
- MONG : (afwerend gebaar) Jaloers zeker.

LEANDER : (tot Mong) Ik wil er mij niet tussensteken. Maar één ding dat ik weet is: dat gij bij Gusta nog altijd de bovenste ligt.

MONG : Zogezegd de bovenste. Als ze bij u zijn, ja. Als ze niet verder kunnen.

GUSTA : Daar zie, de zot, precies of hij weet niet beter. (na een zwijgen) En nu we er toch van spreken: we hadden deze week met de vrouwenbond een voordracht over de seks. En die professor gaf als voorbeeld dat het ernaar uitziet dat men de vrije liefde in de toekomst gewoon gaat vinden, omdat het zogezegd de gang van de tijd is. Allee goed, elk zijn gedacht, daar niet van. (tot Mong, met stemverheffing) Maar daarom ben IK nog niet van dat gedacht. En verander ik ook niet van gedacht. Nog voor geen tien zwemleraars, als ge 't wilt weten.

MONG : Ge hoort het hé, waarover ze op de bijeenkomsten van die moderne wijven bezig zitten. Ze zouden beter in hun kot blijven en hun huishouden beredderen.

GUSTA : Is dat op mij ?

MONG : Nee, 't is op mij.

GUSTA : En hoeveel avonden zijt gij thuis ? Ge zijt in café Marjet niet meer weg.

MONG : Om te belotten.

GUSTA : Geloof dat maar.

LEANDER : Allee, allee 't is allang wel.

MONG : Om te belotten, zeg ik.

GUSTA : En als ge in de klein uurkens met een stuk in uw kraag arriveert, is dat ook van te belotten ?

MONG : 't Is dat er 'n brouwer geweest is. Of een politieker die trakteert.

GUSTA : En dat kaarten ? Als 't maar geen belotten met Marjet is.

MONG : (tussen tanden) Miljaardemil...

GUSTA : Ik zeg mijn gedacht, ge houdt u ook niet in....En zijt maar zeker dat Marjet er niet vies van is.

MONG : GIJ zijt er vies van zeker ?

GUSTA : (lacht even) Daar zie, hij is nog eens bezig. Zwijg maar al, ge hebt de goei tien.

MONG : (uitdagend) Wel, Marjet IS er niet vies van. En ze heeft gelijk. Ze zegt dat 't felste mansvolk van uren in de environ hier aan 't sas van Huissegem woont.